

תאונה

הרכב שלי יוצא משליטה וחג סביב מרכז הכובד של עצמו כמו סביבון לרוחב שלושת הנתיבים בכביש.

חצי שעה לפני התאונה הייתי עם אילנה, היה לי מאוד נעים איתה. חשתי שיכרון קל. אמרתי לאילנה שאני מאוהב בה. ואילנה אמרה שאני צריך להתרכז בכביש. אמרתי לה, היום בטוח אתנגש במשהו. והנה זה קורה לי. לחשוב שהצעתי לקחת אותה הביתה. הייתי הורג את שנינו. למה רק הנבואות הרעות שלי מתגשמות? ואם אני אגיד שאהפוך לכותב מצליח ומוערך, זה גם יקרה? ואם אגיד שאילנה תאהב אותי כמו שאני אוהב אותה, זה גם יקרה?

היום הלכתי ברחוב וראיתי ילד בלונדיני יושב על המדרכה ובוכה. הוא לבש חולצה אדומה. אמא שלו היתה לבושה בשחור, מכנסיים צמודים, מעיל, מגפיים, הכל שחור. היה לה בלונד צבוע, ועיניים חומות גדולות, ופרצוף של שזיף מיובש, של בנאדם שאיבד משקל לאחרונה. היא הלכה עם העגלה והילד נשאר מאחור, יושב על הלבנים האדומות אפורות ובוכה. הם היו עם הגב אחד לשני, האמא צעדה במהירות ודחפה את העגלה הריקה לפניה. חשבתי שיש לה הליכה ממש יפה. המרחק ביניהם גדל.

עצרתי ליד הילד ושאלתי אותו אם הכל בסדר. הוא ענה, לא.

התכופתי מולו וניסיתי להיות נחמד אליו. ליטפתי לו את הראש ושאלתי מה קרה.

אמא שלו עשתה פנייה חדה וחזרה. היא אמרה, הוא לא רוצה לעלות לעגלה.

היא אמרה, מיקי, אתה רוצה לנסוע בעגלה?
הוא אמר, לא.

מיקי, האיש הזה יבוא איתנו אם תיסע בעגלה.
לא.

מיקי, אתה רוצה שהוא יבוא איתנו?
לא.

מיקי, האיש הזה ייקח לך את העגלה! זה מה שאתה רוצה?
לא.

אני אקח אותך לנדנדות מיקי.
לא.

ראיתי שהאמא מנסה להיות נחמדה אליו יותר ממה שהיתה מסוגלת. הילד הסתובב סביב צירו ונמנע מלהביט בנו. הוא אמר לא על כל דבר. זה היה הקטע שלו.

היא אמרה, אני לא יודעת מה לעשות איתו, אף פעם הוא לא שיגע אותי ככה.

אמרתי, אתה רוצה לשבת על המדרכה?

ומיקי אמר, לא.

הוא היה לכוד בין "הלא לשבת על המדרכה" ו"לא לעלות לעגלה", הוא הביט בי, בפעם הראשונה מאז שפגשתי אותו, והיה נורא מופתע מהמלכודת שנקלע לתוכה. מיקי הביט באמא שלו. ואז טיפס על העגלה, אבל עם התחת כלפי חוץ.

אמא שלו אמרה לו שיישב רגיל, שייזהר לא ליפול, שאם הוא יהיה ילד רע היא לא תיקח אותו לנדנדות, ושמחר היא כן תיקח אותו לנדנדות, והוא המשיך להגיד את המילה הקטנה הזו, לא, על כל מה שהיא אמרה.

אבל התוצאה הושגה, מיקי היה בתוך העגלה ואמו לא ידעה איך להודות לי.

לפני שנפרדנו, לנצח כנראה, היא אמרה, זה ממש גאוני שהצלחת להקים אותו מהרצפה. והשיטה לי כרטיס ביקור.

ומיקי צעק מהעגלה, לא!

לפני התאונה התנגן ברדיו שיר שאני אוהב במיוחד. עיבוד איטי, צמיג ומפתה לשיר של דיוק אלינגטון ובילי סטרייהורן, A flower is a lovesome thing.

השיר הזה, וגם מה שסבתא שלי אמרה. דיברתי עם סבתא על הכתיבה שלי והיא נתנה לי עצה. היא סיפרה לי שלפעמים כשאנשים מאוהבים הם באים לרופא ומתלוננים על כאבים שונים, כאבי ראש, בטן, וכדומה. הרופא בודק ולא מוצא כלום. סבתא שלי אמרה שזה קורה לאנשים מאוהבים. היא יודעת, היא היתה רופאת נשים יותר מארבעים שנה.

אילנה חולה כבר שבועיים, היא כל הזמן מבקשת שאבדוק אם יש לה חום. אין לה. אני מתנשק איתה ולא נדבק ממנה. לפעמים אם היא ממש רוצה שיהיה לה חום, אז יש לה לחמש דקות, ואז היא חוזרת לטמפרטורה רגילה. מצד שני היא גרה עם מישהו אחר, ואיתי היא נפגשת לפעמים. זה בסדר מצדי, נורא נוח. אפשר להתנהג כמו תינוק ולא לדאוג לאף אחד חוץ מעצמי.

מיקי, ילד ה"לא", השיר הצמיג, אילנה, סבתא שלי, הכל ביחד הסתחרר אצלי בראש בדיוק כשהרכב שלי התחיל להסתחרר.

אני מסובב את ההגה בחדות ימינה ושמאלה, והמכונית עושה מה שמתחשק לה, כאילו כדי לצחוק עלי מגיבה לפקודות ההגה ברגע הכי לא מתאים. אני קולט שמצבי רע כשאני רואה מולי אורות של מכוניות מתקרבות. אני עם הפנים נגד כיוון הנסיעה והמכונית מחליקה על הכביש הרטוב אחורה עם התחת, כמו מיקי.

ופתאום התנגשות רועשת ותחושת הקלה. אני מבין שנתקעתי במעקה האפור שבמרכז הכביש וזה מה שבלם אותי. המכונית מולי עוצרת. נדמה לי שהנהגים מרחמים עלי ודואגים לי, כאילו יש להם מושג מה עובר עלי. הם לא מקללים אותי. הם מחכים שאסתובב ואחזור לנתיב. מישהו פותח את הדלת, יוצא מרכבו כדי לבדוק אם אני בסדר. כואבת לי הכתף, ובפינת העין אני רואה נצנוצי זגוגית מרוסקת על המושב האחורי.

והדבר היחיד שאני באמת - באמת רוצה עכשיו, זה שאילנה תתקשר אלי, או תשלח לי הודעה, כמו שהיא עושה לפעמים בלילות, ואני עושה את עצמי כועס ואומר שהיא מפריעה לי לישון, והיא בכל זאת שולחת ומתקשרת. אני רוצה שעכשיו היא תתקשר ואוכל לספר לה על התאונה, וגם היא קצת תדאג לי, אבל אני יודע שדווקא הלילה היא לא תתקשר.

